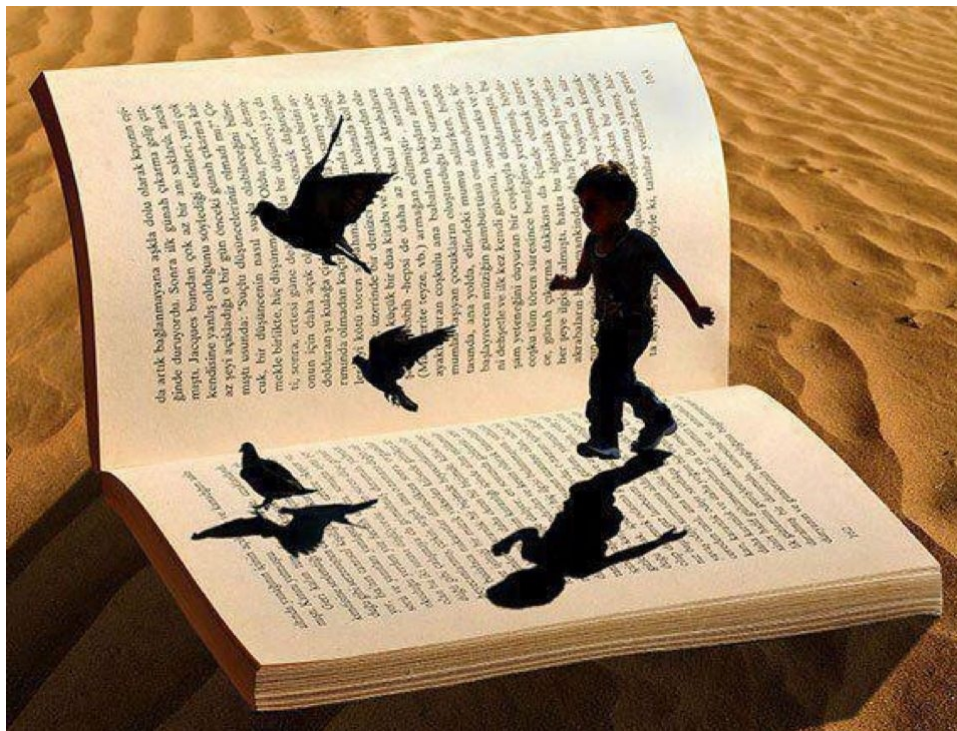

DE TE FABULA NARRATUR ANARCHISTA-KOMMUNISTA KIADÓ

OSZTÁLYHARCOS MESÉK RÉKA MANÓNAK

G.Rodari   A KIRÁLY ÉS A HALÁL

KARLIS SKALBE   VASFIA

Kányádi Sándor   Hónapok vetélkedése

DE TE FABULA NARRATUR 2017 szeptember
havában

“ Három mese variáció a Se úr , Se szolga témájára “

Az első variáció az egyenlőség (egyenrangúság) meséje minden osztályprivilégium megszűnésének fabulája . A nagy egyenlősítő az összes uralkodó osztályok által teremtett privilégiumot származási , vérségi , örökösödési jogot hierachiát a történelem temetőjébe taszítja . A kaszásnak mindegy ki vagy honnan érkezted , király sarja vagy avagy pöce gödrök koldusa . Oly mindegy barátom . A nagy egyenlősítőt nem érdekli , ki fia borja vagy .(De tesz azért egy próbát ,ugyanis igazi mese nincs próbatétel nélkül ...) Vaj mi ér többet , élet vagy hatalom ? No de , amit a halál elrendez a maga módján , amaz a földi létezésnek is dukál a maga módján : az osztályoknélküli világ megvalósításért kiált !

A második variáció meséje, egy problémát megoldatlanul igencsak hátrahagyott ! Hiszen csak egy adott ország lelkei szabadultak fel az elnyomás és kiszákmányolás járma alól ! Itt még van dolga az osztályoknélküli világért folytatott küzdelemnek , míg az összes ország ,birodalom és osztály sokadalom el nem törlődik a valóság térképéről, és a benne élők meg nem szabadulnak az osztálytársadalom rabságától mind addig folyik a kérlelhetetlen harc , ez pedig nem kevés : a glóbusz legapróbb zúgában is megteremteni a Se úr , Se szolga viszonyt ez a feladat !

A harmadik variáció a hónapok vetélkedésének üde meséje, de ki más kerekedne felül mind a proletár forradalom hónapja a November ?! Így emlékezünk a 100 éve kitört ez idáig legnagyobb erejű és hatású proletárforradalomra , amelynek emléke tanulsága kommunista értelmezése szerint mi vagyunk a nagy kaszás amely elnyel minden osztályprivilégiumot és

uralkodási formát, elsüllyesztve mindazt a történelem koporsójába .

Az első variáció meséjét régi barátunk a Hagymácskát kiötlő olaszországi Gianni Rodari meseíró írta , e meséjében “ halál színrelépésével “ öntözi életderűnket.

A második variáció mese költője az a lettországi Karis Skalbe írta aki elragadtatással fogadta az 1905 -ös Oroszországi forradalmat később tolsztojánus lett .

A harmadik variáció meséjét Kányádi Sándor vetette papírra , tőle jó lenne ha ismernének a Világlátott egérke történetét életkedvünk derűsebb tételének meséjét.

De addig se maradjatok életderű nélkül Manócska és barátai, kicsik és nagyok és gondolatok arra , a kommunista forradalom az élet sója !

“A most 11 éves Drága Réka Manónak negtörhetetlen szeretettel “

G.Rodari

A KIRÁLY ÉS A HALÁL

Egyszer egy királynak ütött a halála órája. Hiába volt hatalmas király, halálos betegségbe esett, s így kesergett:

- **Lehetséges, hogy király létemre nekem is meg kell halnom, holott én élethalál ura vagyok? Hát mire valók a varázslóim? Miért nem mentenek meg?**

De a varázslók mind elszökdöstek, mert féltek, hogy fejüket veszik. Csak egyetlenegy maradt a palotában, egy vénséges vén varázsló, akivel már senki se törődött, mert meglehetősen bogaras volt, s egy kissé talán hibbant is. Jó ideje a király se kérte ki a véleményét, de most érte küldött, s maga elé parancsolta.

- **Egy feltétellel megmenekedhetsz - mondta neki a varázsló. - Ha egy napra átadod a trónusodat annak az embernek, aki mindenkinél jobban hasonlít rád. Ő aztan majd meghal helyetted.**

Azonnal közhírré tették az egész királyságban: aki hasonlít a királyra, halálbüntetés terhe mellett köteles huszon négy órán belül jelentkezni a királyi udvarnál.

Rengetegen jelentkeztek: akadt, akinek a szakálla volt ugyanolyan, mint a királyé, de az orra egy kicsit hosszabbra vagy rövidebbre sikerült, s a varázsló el kergette. Mások úgy hasonlítottak a királyhoz, mint egyik tojás a másikhoz a tojásos ládában, de a varázsló mégis elküldte őket, mert hiányzott egy foguk, vagy anyajegy volt a hátukon.

- De hiszen te mindenkit elzavarsz - kelt ki a király a varázsló ellen -, engedd, hogy legalább próbát tegyék valamelyikkel.

- Nem használ az semmit - felelte a varázsló.

Egy este együtt sétálgattak a várbástyákon, a varázsló hirtelen felkiáltott:

- Nézd csak! Nézd! Itt az az ember, aki mindenkinél jobban hasonlít hozzád.

S egy töpörödött, púpos, fél szemére vak, mocskos és sebekkel borított koldusra mutatott.

- Óriási tévedés! - tiltakozott a király. - Kettőnk közt mérhetetlen különbség van.

- Egy király, akinek meg kell halnia, ugyanolyan nyomorult, mint a város legszegényebb, legszerencsétlenebb embere - mondta a varázsló. - Gyorsan cserélj ruhát vele, aki a legjobban hasonlít hozzád! Ültesd egyetlen napra a trónodra, s megmenekülsz!

De a király nem volt hajlandó elismerni, hogy nincs különbség közte és a nyomorult koldus között. Sértődött haraggal visszatért a palotába, és aznap este meghalt.

KARLIS SKALBE / VASFIA

A régi idők olyanak, akár a párálló vizek. Fölöttük köd gomolyog, amelyben csodálatos hősök teremnek.. Mintha formát keresnének önmaguknak, de mivel nem találják ismét visszahullnalk a mélybe.

Réges-régen élt egyszer egy kovácsmester. Szerette tréfát, a dalt, és mindenki számára volt egy-egy jó szava.. Füstös műhelye ott állt az erdő szélén, a fenyők alatt, s télidőben feketére taposott ösvény kanyargott hozzá, mivel az összejövetelek kedvelt helye volt. Megfordult itt olykor a pompás zöld üvegű, hosszú

nyalkú pálinkásbutykos és a kabát alatt érkező füstölt sonka is. Amíg a vendégek vidáman társalogtak, a jó darab csülkök vasnyárson forogtak, és sisteregve lövellték zsírjukat az izzó szénparázsra. Akár őszi eső hullott, téli hóförgeteg dühöngött, a kovácműhelyben mindig kellemes, mindig barátságos volt. Az üllőn csengett a pöröly, a fújtató alatt pedig szüntelenül bíborlón logott a láng, Mindenkinek tetszett ez a hely, és szívesen elidőzött, akár a ;munkája hozta ide, akár nem. Némelyeknek más dolguk se volt, mint hogy a röpködő szikrákat bámulják, amelyek csak úgy pattogtak a kovácpöröly alatt. Szilveszter éjszakáján a falubeliek ólomgombokat hoztak a műhelybe, amelyet még idejében letépdestek a kemencesutban heverő ócska gúnyákról, persze a ruha anyagával együtt, és a kovácsnak ólmot kellett öntenie, hogy megjövendölje sorsukat. Az udvaron sivített a hóvihar, visszakergetve a szikrákat a kürtőbe, de odabent kézről kézre járt a fakupa. A gazdasszony darabokra törte az árpalepényt, és szétosztotta a füstölt disznófejet. Zengett a dal és kacagás. Az öregek meg a fiatalok is áthevült, kipirult arccal szorongtak a tűz körül, és feszülten figyelték, amint a szürke ólomdarab a vörösen izzó vasserpenyőben megremeg, majd hosszúkás, ezüstfehér csöppé olvad. „Forduljatok el” - mondta a kovács, s azzal vízzel telt fekete vödörbe fordította a serpenyőt, amely ott állt a fújtató mellett. Az ólom sisteregve a vödör aljára ereszkedett. Ekkor a körülötte állók a vízbe dugták a kezüket, és próbálták kihalászni jövendő „sorsukat”. Valamennyien ámulva nézték a kihalászott ólomdarabokat a tűz fényénél, a kovács meg segített nekik megfejteni a jövendőt.

A tied ezüst nyirfa; ez azt jelenti: a te sorsod szeretni - mondta az egyik lángoló arcú lánynak.-

Neked meg, te legény, nézd csak, hajót formáz az ólom, a tengerre visz az utad - fordult oda egy legényhez. A tehetős szomszédnak koszorú akadt a kezébe, amelyet az új ház fedélszékére tűznek, egy aggastyánnak meg koporsó, szakasztott olyan, mint amelyet néhány esztendeje már fenn őriz az eszterhán.

Utoljára a maga számára is a vízbe öntött egy csöpp ólmot a kovács. Ő

is szerencsés jövendölést várt, mivel ő meg a felesége nem voltak már túl fiatalok, de gyermekük még egyetlenegy sem született. Abban reménykedtek, hogy talán bölcsőt emel majd ki a vízből, de amit a tűz fényéhez tartott, nem volt más, mint szürke, elformátlanodott ólamcsomócska. A kovács mérgesen a sarokba hajította.- Ha a szerencse nem talál rám, én majd kikovácsolom magamnak - mondta. Azzal egy vasdarabot tett a tűzbe, és fehérre izzította. Aztán az üllőre dobta. a szikraesdt szóró vasat, és kerek fejet, araszos vállat, két erős kezét és lábat kovácsolt belőle. Az emberek, akik az üllőt körülállták, önkéntelenül elmosolyodtak, látva, amint a pöröly csapásai alatt erős fiúcska alakja bontakozik ki egyre világosabban.- Most pedig megedzelek: nagyra és erősre nősz majd - mondta a kovács, utolsót sújtva a pöröllyel, s azzal a hideg vízzel telt dézsába dobta az emberkét, amely lángol, és szilkrázott, mint valami vörös ördögfióka. A vizesdézsában tompán bugyborékol a víz, a felröppenő forró párafelhóval együtt egy kisfiú feje bukkant elő a vízből. Ráncos arcán sötétlő vízcseppek csordogáltak, s miközben a többiek földbe gyökerezett lábbal álltak, a fiúcska átlépett a dézsa szélén - nicsak, máris ott állt az apja mellett az üllőnél, és fölemelte a nagykalapácsot. Az első naptól kezdve Vasfiának nevezték.

A fiúból óriás lett. Feje hamarosan a mestergerendát támasztotta. Az anyja apró léptekkel sürgött-forgott körülötte, nehogy felfordítsan valamit. De a fiú jólelkű, nyugodt természet volt, hatalmas ereje mintha csak szunnyadt volna benne. Az alacsony mennyezetű apai ház szűk lett neki. Tíz berkovec(163,8okg) súlyú, hatalmas vasvesszőt kovácsolt magának, és elment világgá.

Útközben találkozott egy öreg parasztemberrel, aki tarisznyát meg egy láncot vitt a vállán.

- Merre tartasz? - kérdezte a legény.

- Megyek a birtokra csépelni. Az én gabonám, igaz, már ott rothad el lábon, meg a varjak is kiszedték már az összes szemet. De hát a földjeinket sem hívják semminek. Az uraságé szántó, a miénk mocsár, bozátos, füves parlag az egész. Ide hallgass, nem tudnál elmenni

helyettem? Megkapod érte tőlem a répatermés negyedét. .

- Jól van, hiszen egy gabonapajtátb telicsépelni semmiség! - felelte a legény. S egyetlen nap alatt elcsépelte a földesúr egész gabonáját. Este, a gabonát szárítgatva, a legény lefeküdt a padlóra a befűtött kemence elé, és elnézte, amint a tűz fényétől pirosra festett füst lassan kihúzódik a pajta nyitott ajtaján. A füstös szárítóállványok alatt aranyfonalakként függtek a füstben az árpakalászok, és a pajtát betöltötte a száradó gabona édes illata. A legény csak feküdt, feküdt, míg egyszer elszunnyadt. Almában egyszer csak megérezte, hogy valaki nézi. Kinyitotta a szemét: az ajtoban ott állt Lienite, a kis udvari cselédlány, és reszketett, mint a nyárfalevél.

- Te miért nem alszol? - kérdezte a legény, és fölemelte fejét.

- Ó, te legény, nem tudok én ott aludni a kastélyban. A gazdánk, a földesúr, az ördöggel cimborál. A kastélyban minden dübörög és csikorog, mintha földrengés volna. Bekukucsáltam az ajtó repedésén, a nagyteremben ezer gyertya égett, az uraság az asztalnál ült, aranykupával a kezében, körülötte pedig farkukkal egymásba fogózva fekete macskák lejtének.

- No, várj csak, majd én mindjárt rájuk ijesztek egy csöppet! - mondta a legény, azzal meglendítette vaspálcáját, és a kastély fundamentumára sújtott. A torony megingott, a kastély összeomlott, a romok alól lángok törtek elő, s velük együtt nagy nyávogással fekete macskák gurultak szerteszét, mint a gombolyagok. Magukkal ragadta az uraság lelkét. Reggel azután riadtan öszszefutottak az emberek, s így kérdezgették egymást:

- Most azután ki lesz az urunk?

- A magatok urai lesztek - felelte a legény. - És ki fog minket szolgálni?

- Önmagatoknak fogtak szolgálni - De ki engedi ezt meg nekünk?

A legény vashusángja felé intett a szemével. És azóta abban az országban nincsenek se urak, se rabszolgák.

Kányádi Sándor

A hónapok vetélkedése

Összegyűltek egyszer a hónapok, hogy meghányják-vessék esztendei munkájuk, s döntsenek a jövő teendőiről.

Jöttek ki-ki a maga legmegfelelőbb öltözékében, szerelékével, s a maguk évszakát jelképező lobogó alatt. Legelől December, bundában, csizmában s hatalmas disznóölő késsel a csizmaszárában. Csak úgy csattogott feje fölött a tél hófehér zászlaja. Mögötte síléccel a vállán, elegánsan sportruhában Január, kézen fogva a nála jó fejfel kisebb öccsével, Februárral, aki viszont egy szánkót húzott maga után.

Vidáman röpködő fűzöld lobogó alatt, fehér báránnyal a nyakában büszkén lépkedett Március, nyomában, nagy esőköpenyben s oltókéssel a zsebében Április botladozott, majd széles mosollyal, ingujjban s egy nagy kosár vörös virággal Május menetelt nagy igyekezettel, mert a nyár nagy kék zászlaját cipelő, meggypiros arcú Június majdnem hogy a sarkára lépett. Ami nem is csoda, mert az ő sarkában arató-cséplő gépen ülve Július és Augusztus jött összeölelkezve. Nyomukban hatalmas tele zsákok dőltek a tarlóra. Aztán egy zörgő vetőgépen Szeptember úrfi szekerezett, válogatott a zsákok közt, tenyerében szemelgette, vizsgálgatta a búzát, és füttyörészett, mintha senkihez sem tartozna. Nem is nézett hátra, hogy jön-e még valaki utána. Pedig jött. Október szuszogott egy nagy puttony alatt, musttól-naptól veres képpel. És el-elmaradozva a sűrűsödő ködben, szürke katonaköpenyben, hosszú puskával a karján baktatott, inkább sántikált November. Az ősz tehát zászló nélkül vonult a tanácskozásra. Fakó is volt meg tarka is a közös lobogó, nem hozták magukkal.

Elkezdődött aztán a tanácskozás. Mindenki eldicsekedte a maga dicsekednivalóját. Panaszuk csupán az idő rövidségére volt. Hogy nem elég, kevés az a kinek-kinek kijutó harminc-harmincegy nap. Február meg éppenséggel kismizmizettnek érezte magát a maga huszonnyolc, ritkán huszonkilenc napjával. Csupán November nem szólt egy szót

sem, csak kőhintett olykor, vagy meg-megfújta az orrát, mint egy trombitát.

- Újra kell osztani az esztendőt! - kiáltotta be valaki bátran.

- Úgy van, úgy van ! Éljen ! - és mindenki November felé vetett egy pillantást. De November éppen a bakancsával bíbelődött.

- Érdem szerint, úgy kell elosztani ! - Úgy van,
éljen !

- Rendben van - mondta az igazságérzetéről híres Március. - Osszuk föl újra az esztendőt, de akkor ez azt jelenti, hogy valamelyikünket meg kell rövidítenünk, vagy éppenséggel kismizmiznünk, amit nem tartanék igazságosnak.

- Ha nincs más mód, akkor. . . - óvatoskodott valamelyik, de nem merte folytatni.

- Vegyük sorra, ki mennyit ér. - Sorra vették. Mindenki sokat ért. Sokkal többet, mint amennyi az idejéből

- Fölszárítom a saradat - ajánlkozott három fia nevében a Nyár. És így tovább, és így tovább. Hízelegve, a végén már fenyegetve, de szét akarták szedni Novembert. De ő csak a fejét rázta tiltakozva, s tüsszentett olykor egyet-egyét.

- Mit könyörgünk ennek a vén kehesnek ! Megszavazzuk és kész ! Ha nem hajlik a szép szóra, menjen isten hírével.

Március látta, hogy ennek nem lesz jó vége. Megpattintotta az ajtót, és kiosont.

- Szavazzuk meg ! Szavazzuk le ! - kiáltották most már kórusban.

- Osszuk az esztendőt tizenegy részre.

- Úgy van, osszuk !

- Bocsánat, csak tíz részre - mutatott a kétszínű Április Március hült helyére. - Az úrfi gyáván megpucolt. - Szavazzatok, ha akartok, csak ne kiabáljatok - mondta November, s puskatusával megkoppintotta a padlót.

- Szavazunk is ! Nem félünk a kelmed rozsdás gyíklesőjétől.

De ekkor sarkig nyílt az ajtó, s az ajtóban megjelent Március, nyomában három matrózzal. A matrózok meg egy nagy piros zászlót kezdtek bontogatni.

- Az igazság úgy kívánta, hogy ez a zászló is itt legyen - mondta Március a helyére állva -, mert ez az ősz igazi zászlaja. És November az öreg zászlótartó, aki ezt a zászlót diadalra vitte. Ha semmi mást nem csinált volna életében, akkor is megérdemelné, hogy a nevét mindig piros betűvel írják a naptárba.

- Így igaz.! Éljen! - vágta össze a bokáját s hajtotta meg a zászlót a három matróz.

- Köszönöm, fiaim, köszönöm - érzékenyedett el a szürke köpenyes November. Majd kihúzta magát, és öreg hangon, de tisztán, csengően elkezdte, a matrózok átvették a hangot, s majd a szégyenkező, lesütött szemű hónaptársak is fújni kezdték az éneket.

gondolkodo.mypressonline.com / DE TE FABULA
NARRATUR

e-mail: gondolkodo@citromail.com

facebook: <https://www.facebook.com/pages/De-Te-Fabula-Narratur/>